Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 26. oktobra 2017 *

„Javni uslužbenci – Uradniki – Cedefop – Napredovanje – Napredovalno obdobje 2015 – Odločba o nenapredovanju tožeče stranke v naziv AD 12 – Člena 44 in 45 Kadrovskih predpisov – Primerjava uspešnosti – Obveznost obrazložitve – Zavrnitev pritožbe zaradi molka organa – Odgovornost“

V zadevi T-601/16,

Georges Paraskevaidis, stanujoč v Auderghemu (Belgija), ki ga zastopa S. Pappas, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropskemu centru za razvoj poklicnega usposabljanja (Cedefop), ki ga zastopa M. Fuchs, agentka, skupaj z A. Duronom, odvetnikom,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 270 PDEU za, prvič, razglasitev ničnosti odločbe direktorja Cedefop z dne 4. novembra 2015 o nenapredovanju tožeče stranke v naziv AD 12 v napredovalnem obdobju 2015 in, drugič, povrnitev škode, ki naj bi jo tožeča stranka domnevno utrpela zaradi te odločbe,

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi S. Gervasoni, predsednik, L. Madise in R. da Silva Passos (poročevalec), sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožnik, Georges Paraskevaidis, je bil 1. julija 1988 imenovan na delovno mesto v generalnem sekretariatu Sveta Evropske unije kot uradnik z nazivom A 7. Nato je bil 15. julija 1996 napoten v Evropski center za razvoj poklicnega usposabljanja (Cedefop), ki se mu je pridružil kot začasni uslužbenec, da bi tam zasedel delovno mesto administratorja, nato delovno mesto vodje uprave.

* Jezik postopka: francoščina.

2 Tožnik je bil 1. januarja 1999 premeščen v Cedefop, kjer je bil zaposlen kot uradnik z nazivom A 5, plačilni razred 2. Leta 2002 je bil prerazporejen na delovno mesto svetovalca za upravno reformo.

3 Ob spremembi Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), ki je začela veljati 1. maja 2004, je bil tožnik v okviru funkcionalne skupine administratorjev (AD) razvrščen v naziv AD 11.

4 Potem ko je bil tožnik 1. septembra 2003 napoten v Evropsko agencijo za obnovo (EAR), se je 16. januarja 2007 vrnil v Cedefop kot vodja službe za finance in javna naročila. Takrat je bil razvrščen v naziv AD 11, plačilni razred 5.

5 Tožnik je 1. marca 2011 dosegel plačilni razred 8, to je najvišji plačilni razred naziva AD 11. Zatem je zahteval, naj se mu odobri napredovanje v naziv AD 12, najprej za napredovalno obdobje 2010 z elektronskim sporočilom z dne 18. maja 2011, nato za napredovalno obdobje 2011 z dopisom z dne 3. oktobra 2011. Vendar tema zahtevama ni bilo ugodeno.

6 Sočasno je tožnik z dopisom z dne 18. maja 2011 zahteval, naj se za pospešitev njegovega napredovanja v okviru centra Cedefop upoštevajo njegovo obdobje dela v agenciji EAR in točke za delovno uspešnost, ki jih je pridobil tam. Ta zahteva je bila zavrnjena v bistvu zato, ker tožnik v agencijo EAR ni bil napoten v interesu službe in torej ne kot uradnik, temveč na lastno zahtevo in v svojem interesu ter posledično kot začasni uslužbenec, in ker v centru Cedefop ni bilo običajno, da bi se take izkušnje upoštevale za ocenjevanje uspešnosti kandidata za napredovanje.

7 Tožnik je 9. januarja 2014 pri direktorju centra Cedefop kot organu za imenovanja (v nadaljevanju: OI) vložil zahtevo na podlagi člena 90(1) Kadrovskih predpisov, da bi ugovarjal okoliščini, da že 20 let ni napredoval. Ta zahteva ni pripeljala do ukrepov v tožnikovo korist.

8 Tožnikov nadrejeni je 31. marca 2015 oddelku za človeške vire poslal seznam uradnikov, ki so bili predlagani za napredovanje. Tožnikovo ime je bilo na tem seznamu, čeprav je bilo natančneje navedeno, da je njegovo napredovanje drugotnega pomena.

9 Vodja oddelka za vire in podporo v okviru centra Cedefop je 6. avgusta 2015 objavil seznam uradnikov, ki lahko napredujejo. Tožnikovo ime je bilo na njem zapisano med uradniki, ki se lahko potegujejo za naziv AD 12.

10 Nasprotno pa tožnikovega imena ni bilo na seznamu, ki ga je 14. oktobra 2015 sestavil upravni odbor in ki je vseboval uradnike, katerih napredovanje je bilo predlagano OI.

11 OI je 4. novembra 2015 sestavil seznam uradnikov, ki napredujejo, na katerem ni bilo tožnikovega imena (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

12 Tožnik je 29. januarja 2016 na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov zoper izpodbijano odločbo vložil pritožbo, ki je bila OI vročena 3. februarja 2016. V njej je trdil, da izpodbijana odločba vsebuje očitno napako pri presoji in da pomeni kršitev členov 44 in 45 Kadrovskih predpisov ter načel enakosti in varstva legitimnih pričakovanj. Pritožba je zajemala tudi odškodninski zahtevek.

13 Tožnik je 19. aprila 2016 odboru za pritožbe ustno predstavil argumente, podane v podporo pritožbi.

14 Cedefop ni izrecno odgovoril na ta zahtevek ne v štirimesečnem roku iz Kadrovskih predpisov ne po njegovem izteku.

15 Tožnik se je 1. februarja 2016 vrnil v Svet.

Postopek in predlogi strank

16 Tožnik je 22. junija 2016 v sodnem tajništvu Sodišča za uslužbence Evropske unije vložil to tožbo, ki je bila prvotno vpisana pod številko F-31/16.

17 Na podlagi člena 3 Uredbe (EU, Euratom) 2016/1192 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. julija 2016 o prenosu pristojnosti za odločanje o sporih med Evropsko unijo in njenimi uslužbenci na prvi stopnji na Splošno sodišče (UL 2016, L 200, str. 137) je bila obravnavana zadeva v stanju, v kakršnem je bila 31. avgusta 2016, prenesena na Splošno sodišče in jo je treba odtlej obravnavati v skladu s Poslovnikom Splošnega sodišča. Ta zadeva je bila vpisana pod številko T-601/16 in dodeljena devetemu senatu.

18 Ker stranki nista podali predloga, naj se opravi obravnava, v skladu s členom 106(1) Poslovnika, je Splošno sodišče (deveti senat), ki je menilo, da je na podlagi listin iz spisa v zadevi dejansko stanje dovolj razjasnjeno, na podlagi člena 106(3) Poslovnika sklenilo, da bo odločilo brez ustnega dela postopka.

19 Tožnik Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– razglasi izpodbijano odločbo za nično;

– centru Cedefop naloži, naj tožniku plača odškodnino zaradi nastale premoženjske in nepremoženjske škode;

– centru Cedefop naloži plačilo stroškov.

20 Cedefop Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo razglasi za delno nedopustno;

– tožbo v celoti zavrne kot neutemeljeno;

– zavrne zahtevek za povrnitev domnevne nastale škode;

– tožniku naloži plačilo stroškov.

Pravo

Predlog za razglasitev ničnosti

21 Tožnik v podporo predlogu za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe navaja tri tožbene razloge. Prvi se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve. Drugi se nanaša na kršitev členov 44 in 45 Kadrovskih predpisov ter načel enakega obravnavanja in upravičenosti do kariere. Tretji pa se nanaša na kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja in načela varstva legitimnih pričakovanj.

22 Tožnik v okviru prvega tožbenega razloga trdi, da izpodbijana odločba ni obrazložena. V tem smislu poudarja, prvič, da gre pri navedeni odločbi zgolj za seznam imen uradnikov, ki napredujejo, in drugič, da ker je odločba o zavrnitvi njegove pritožbe nastopila zaradi molka organa, ne vsebuje prav nobene obrazložitve.

23 Tako naj ne bi dobil nobene prave obrazložitve izpodbijane odločbe ne v fazi predhodnega postopka ne v zvezi s svojimi preteklimi zahtevami za napredovanje. Zato tožnik meni, da ni mogel razumeti razlogov, zaradi katerih njegovo ime ni bilo uvrščeno med imena uradnikov, ki napredujejo.

24 Tožnik trdi, da je edino informacijo, ki jo je imel v zvezi s tem, dobil zgolj v obliki govoric, da mu je bilo napredovanje v naziv AD 12 zavrnjeno, ker bi pripeljalo do tega, da bi bil razvrščen v višji naziv tako od svojega neposrednega nadrejenega kot tudi od namestnika direktorja centra Cedefop. Kot pojasnjuje, taki premisleki, tudi če bi bili resnični, ne bi mogli veljavno utemeljevati zavrnitve napredovanja.

25 Poleg tega tožnik poudarja, da kadar je zadevna odločba tako kot v obravnavanem primeru popolnoma neobrazložena, iz sodb z dne 3. oktobra 2006, Nijs/Računsko sodišče (T-171/05, EU:T:2006:288, točke od 41 do 47), in z dne 8. oktobra 2008, Barbin/Parlament (F-81/07, EU:F:2008:125, točka 28), izhaja, da obrazložitve ni mogoče popraviti v fazi sodnega postopka. Torej naj bi bilo treba izpodbijano odločbo na podlagi tega razglasiti za nično kljub pojasnilom, ki jih Cedefop navaja v odgovoru na tožbo.

26 Tožnik dodaja, da pravilo o skladnosti pritožbe in tožbe potrjuje, da obrazložitve akta, ki posega v položaj, ni mogoče popraviti v fazi sodnega postopka, če je tožniku s takim pravilom v navedenem postopku prepovedano podati nove razloge, medtem ko ne pozna obrazložitve odločbe, katere zakonitost izpodbija. Po tožnikovem mnenju tak položaj pripelje do neenakosti, saj je uprava dejansko postavljena v ugodnejši položaj od njegovega.

27 Tožnik poleg tega izpodbija trditve centra Cedefop, v skladu s katerimi je tožnikova seznanjenost z njegovimi ocenjevalnimi poročili, pripombami glede njegove učinkovitosti in internim sporočilom z dne 19. julija 2013 zadoščala, da se je štelo, da je izpodbijana odločba zadostno obrazložena. Po tožnikovem mnenju bi namreč sprejetje takih trditev v obravnavanem primeru pomenilo, da bi se členu 296 PDEU in njegovi pravici do učinkovitega pravnega sredstva, kot jo določa člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, odvzel polni učinek.

28 Poleg tega, čeprav tožnik priznava, da je prijavo za delovno mesto v Svetu vložil pred sprejetjem izpodbijane odločbe, vseeno trdi, da je to predčasno prijavo vložil iz previdnosti, da bi se pripravil na možnost nove odločbe o nenapredovanju, ki bi bila sprejeta v zvezi z njim.

29 Tožnik poudarja, da je bila možnost njegove seznanjenosti z obrazložitvijo izpodbijane odločbe še toliko manjša, ker je bil vključen na seznam uradnikov ali uslužbencev, ki jih je upravni odbor Cedefop predlagal za napredovanje.

30 Cedefop pa meni, da čeprav popolnega neobstoja obrazložitve ni mogoče popraviti z obrazložitvijo med postopkom, je bila izpodbijana odločba sprejeta v okviru, ki ga je tožnik poznal in mu je omogočal, da presodi njeno utemeljenost, tako da je treba navedeno odločbo v skladu z načeli, določenimi v sodni praksi, šteti za zadostno obrazloženo. Na ta načela naj bi bilo poleg tega opozorjeno v sodbi z dne 3. oktobra 2006, Nijs/Računsko sodišče (T-171/05, EU:T:2006:288), ki jo tožnik sam navaja v podporo svojim trditvam.

31 Prvič, Cedefop opozarja, da se napredovanja izvajajo na podlagi postopkovnih pravil, za katera ob upoštevanju tožnikove funkcije ni mogoče, da jih ne bi poznal, ter ki so bila v obravnavanem primeru uporabljena objektivno in natančno.

32 Drugič, Cedefop trdi, da je bil tožnik seznanjen z vsebino in višino svojih ocen, več pripombami, ki jih je bil deležen glede načina vodenja svoje ekipe, ter drugimi pomanjkljivostmi in nepravilnostmi, omenjenimi v internem sporočilu z dne 19. julija 2013, ki je v njegovem osebnem spisu. V zvezi s tem Cedefop vztraja, da je tožnik v odstavku 19 svoje pritožbe jasno opredelil očitke, ki so bili naslovljeni nanj, tako da ne more utemeljeno trditi, da ni mogel razumeti razlogov, zaradi katerih njegovo ime ni bilo uvrščeno med imena uradnikov, ki napredujejo.

33 Tretjič, zatrjevanemu tožnikovemu nerazumevanju pomena izpodbijane odločbe, ki naj bi pri njem domnevno povzročilo razočaranje in ki naj bi ga spodbudilo k vrnitvi v Svet, naj bi oporekalo dejstvo, da se je rok za vložitev prijav za delovno mesto, ki ga je tožnik zasedel v Svetu, iztekel pred datumom sprejetja navedene odločbe. Iz tega naj bi sledilo, da je bil tožnik dejansko zmožen predvideti vsebino te odločbe, kar naj bi torej nakazovalo, da je dovolj poznal okvir, v katerem je bila sprejeta.

34 Poleg tega Cedefop v zvezi z vključitvijo tožnikovega imena na seznam uradnikov, ki jih je njegov upravni odbor predlagal za napredovanje, opozarja, da je bil postopek, ki ga določajo njegove splošne izvedbene določbe (Cedefop/DGE/10/2011 in Cedefop/DGE/11/2011), v obravnavanem primeru pravilno upoštevan in da čeprav je bilo tožnikovo ime navedeno na zbirnem seznamu vseh uradnikov z možnostjo napredovanja, ki ga je sestavil navedeni upravni odbor, njegovo ime ni bilo uvrščeno na seznam navedenega odbora, na katerem so bili uradniki, katerih napredovanje je bilo nazadnje predlagano OI.

35 Cedefop ugotavlja, da iz vseh teh okoliščin, in ne le iz vsebine tožnikovega osebnega spisa, izhaja, da je tožnik poznal okvir, v katerem je bila sprejeta izpodbijana odločba.

36 V zvezi s tem je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso namen obveznosti obrazložitve, določene s členom 25, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov, s katero je le ponovljena splošna obveznost, ki jo določa člen 296 PDEU, zadevni osebi dati zadostne podatke, da lahko presoja utemeljenost akta, ki posega v njen položaj, in možnost, da vloži tožbo pri sodišču Evropske unije, ter temu omogočiti, da opravi nadzor nad zakonitostjo akta (glej sodbe z dne 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, točka 57 in navedena sodna praksa; z dne 3. oktobra 2006, Nijs/Računsko sodišče, T-171/05, EU:T:2006:288, točka 36 in navedena sodna praksa, ter z dne 13. septembra 2016, Pohjanmäki/Svet, T-410/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:465, točka 77 in navedena sodna praksa). Iz tega sledi, da je tako določena obveznost obrazložitve bistveno načelo prava Unije, od katerega so mogoča odstopanja zgolj iz nujnih razlogov (sodbe z dne 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, točka 57; z dne 3. oktobra 2006, Nijs/Računsko sodišče, T-171/05, EU:T:2006:288, točka 36, in z dne 4. julija 2007, Lopparelli/Komisija, T-502/04, EU:T:2007:197, točka 74). Pomen te obveznosti, ki je sestavni del načela dobrega upravljanja, kot je razvidno iz člena 41(2)(c) Listine o temeljnih pravicah, se je povečal po začetku veljavnosti Lizbonske pogodbe z vstavitvijo členov 15(1) in 298(1) PDEU. Odprta in učinkovita evropska uprava mora namreč natančno upoštevati določbe Kadrovskih predpisov. Zlasti obrazložitev vsakega akta, ki posega v položaj uslužbencev Unije, je nujen pogoj za to, da se znotraj uprave Unije zagotovi mirno delovno vzdušje, tako da se prepreči pojav sumov, da upravljanje osebja te uprave temelji na samovolji ali favoriziranju.

37 Iz prav tako ustaljene sodne prakse izhaja, da čeprav OI ni dolžan obrazložiti odločbe o napredovanju niti naslovnikom odločbe niti kandidatom, ki niso napredovali, pa mora obrazložiti odločbo o zavrnitvi pritožbe, ki jo je na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov vložil kandidat, ki ni napredoval, pri čemer se šteje, da se obrazložitev te zavrnilne odločbe ujema z obrazložitvijo odločbe, zoper katero je bila vložena pritožba (glej sodbi z dne 21. maja 2014, Mocová/Komisija, T-347/12 P, EU:T:2014:268, točka 41 in navedena sodna praksa, ter z dne 13. septembra 2016, Pohjanmäki/Svet, T-410/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:465, točka 79 in navedena sodna praksa).

38 Tako mora biti obrazložitev navedena najpozneje ob zavrnitvi pritožbe (sodbi z dne 20. februarja 2002, Roman Parra/Komisija, T-117/01, EU:T:2002:35, točka 26, in z dne 21. maja 2014, Mocová/Komisija, T-347/12 P, EU:T:2014:268, točka 41).

39 Poleg tega je treba zadostnost obrazložitve izpodbijanega akta presojati ne le z vidika njenega besedila, temveč tudi z vidika dejanskih in pravnih okoliščin, v katerih je bil sprejet ta akt (glej sodbe z dne 14. februarja 1990, Delacre in drugi/Komisija, C-350/88, EU:C:1990:71, točka 16 in navedena sodna praksa; z dne 13. septembra 2016, Pohjanmäki/Svet, T-410/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:465, točka 78, ter z dne 19. januarja 2017, Komisija/Frieberger in Vallin, T-232/16 P, neobjavljena,

EU:T:2017:15, točka 41). Ker napredovanja temeljijo na izbiri v skladu s členom 45 Kadrovskih predpisov, je dovolj, da se obrazložitev zavrnitve pritožbe nanaša na uporabo pogojev za napredovanje, določenih z zakonom in Kadrovskimi predpisi, za individualni položaj uradnika (glej sodbi z dne 20. februarja 2002, Roman Parra/Komisija, T-117/01, EU:T:2002:35, točka 27 in navedena sodna praksa, ter z dne 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, točka 60).

40 Poleg tega v primeru popolnega neobstoja obrazložitve pred vložitvijo tožbe iz ustaljene sodne prakse izhaja, da tega neobstoja ni mogoče nadomestiti s pojasnili, ki jih OI zagotovi po vložitvi tožbe. V tej fazi namreč taka pojasnila ne bi več izpolnjevala svoje funkcije, tako da vložitev tožbe za OI pomeni konec možnosti, da popravi svojo odločbo z odgovorom, s katerim zavrne pritožbo (sodba z dne 9. decembra 1993, Parlament/Volger, C-115/92 P, EU:C:1993:922, točka 23; glej tudi sodbi z dne 7. februarja 2007, Caló/Komisija, T-118/04 in T-134/04, EU:T:2007:37, točka 268 in navedena sodna praksa, ter z dne 13. septembra 2016, Pohjanmäki/Svet, T-410/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:465, točka 80 in navedena sodna praksa).

41 Možnost, da se popolna neobrazložitev akta popravi po vložitvi tožbe, bi poleg tega ogrozila pravico do obrambe, saj bi imel tožnik za predstavitev svojih razlogov proti obrazložitvi, s katero bi se seznanil šele po vložitvi tožbe, na voljo le repliko. Tako bi bilo poseženo v načelo enakosti strank pred sodiščem Unije (sodbi z dne 6. julija 2004, Huygens/Komisija, T-281/01, EU:T:2004:207, točka 109, in z dne 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, točka 62; glej tudi sklep z dne 8. marca 2012, Marcuccio/Komisija, T-126/11 P, EU:T:2012:115, točka 47 in navedena sodna praksa).

42 V primeru zavrnitve pritožbe zaradi molka organa, ki torej ni formalno obrazložena, je ravnanje uprave tisto, ki odločilno prispeva k nastanku spora, saj se je zadevna oseba, če na njeno pritožbo ni odziva v rokih, določenih v členu 90(2) Kadrovskih predpisov, prisiljena obrniti na Splošno sodišče, da bi dobila ustrezno obrazložitev odločbe, sprejete v zvezi z njo. Táko ravnanje OI, ki je v nasprotju z zahtevami dobrega upravljanja, pa povzroči pomisleke o razdelitvi nalog med upravo na eni strani in sodiščem Unije na drugi, ker to sodišče postane edina in prva stopnja, pred katero lahko zadevna oseba dobi obrazložitev v skladu s členom 25 Kadrovskih predpisov. To je toliko bolj obžalovanja vredno, ker je spoštovanje obveznosti obrazložitve s strani uprave v fazi predhodnega postopka namenjeno temu, da se zadevni osebi omogoči razumevanje obsega odločbe, sprejete v zvezi z njo, in jo lahko eventualno prepriča v utemeljenost te odločbe in posledično v to, da ne začne sodnega postopka (glej v tem smislu sodbo z dne 15. septembra 2005, Casini/Komisija, T-132/03, EU:T:2005:324, točka 34).

43 Vendar je bilo razsojeno, da zgolj nezadostnost obrazložitve, zagotovljene v fazi predhodnega postopka, ne more utemeljevati razglasitve ničnosti izpodbijane odločbe, če OI med postopkom poda dodatna pojasnila (sodbi z dne 12. decembra 2002, Morello/Komisija, T-338/00 in T-376/00, EU:T:2002:314, točka 55 in navedena sodna praksa, ter z dne 4. maja 2005, Sena/EASA, T-30/04, EU:T:2005:161, točka 71), pri čemer pa iz razlogov, primerljivih s tistimi, ki so bili navedeni v točkah od 40 do 42 zgoraj, instituciji ni dovoljeno začetne napačne obrazložitve nadomestiti s popolnoma novo obrazložitvijo (glej v tem smislu sodbo z dne 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, točka 63 in navedena sodna praksa).

44 Tako je Splošno sodišče priznalo, da je začetno nezadostnost obrazložitve mogoče popraviti z dodatnimi pojasnili tudi med postopkom, če je zadevna oseba pred vložitvijo tožbe že imela na voljo informacije, ki pomenijo začetek obrazložitve (glej sodbe z dne 20. februarja 2002, Roman Parra/Komisija, T-117/01, EU:T:2002:35, točka 30 in navedena sodna praksa; z dne 3. februarja 2005, Heurtaux/Komisija, T-172/03, EU:T:2005:34, točka 44 in navedena sodna praksa, ter z dne 3. oktobra 2006, Nijs/Računsko sodišče, T-171/05, EU:T:2006:288, točka 45 in navedena sodna praksa).

45 Poleg tega je bilo zlasti v zvezi z zavrnitvijo pritožbe zaradi molka organa, ko se ta pritožba nanaša na zavrnitev napredovanja, razsojeno, da je treba odločbo šteti za zadostno obrazloženo, če je bila sprejeta v okviru, ki ga zadevni uradnik pozna in mu omogoča, da razume obseg ukrepa, sprejetega v zvezi

z njim (glej sodbe z dne 15. septembra 2005, Casini/Komisija, T-132/03, EU:T:2005:324, točka 36 in navedena sodna praksa; z dne 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, točka 64 in navedena sodna praksa, ter z dne 3. oktobra 2006, Nijs/Računsko sodišče, T-171/05, EU:T:2006:288, točka 45 in navedena sodna praksa).

46 Vendar lahko okvir, v katerem je bila sprejeta odločba o nenapredovanju, ki je bila v pritožbenem postopku potrjena z molkom organa, ob upoštevanju pomembnosti obveznosti obrazložitve z vidika pravice do obrambe le izjemoma pomeni začetek obrazložitve navedene odločbe (sodba z dne 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, točka 79; glej v tem smislu tudi sodbi z dne 9. marca 2000, Vicente Nuñez/Komisija, T-10/99, EU:T:2000:60, točka 44, in z dne 3. februarja 2005, Heurtaux/Komisija, T-172/03, EU:T:2005:34, točka 47). Tako v okoliščinah, kot so te v obravnavani zadevi, začetek obrazložitve ne more biti podan ob neobstoju vsakršne navedbe OI, kar zadeva posebni položaj tožnika in primerjavo njegove uspešnosti z drugimi uradniki, upravičenimi do napredovanja, glede na merila iz člena 45 Kadrovskih predpisov (glej v tem smislu sodbi z dne 3. februarja 2005, Heurtaux/Komisija, T-172/03, EU:T:2005:34, točke od 46 do 50, in z dne 23. oktobra 2013, Verstreken/Svet, F-98/12, EU:F:2013:156, točki 31 in 32; glej po analogiji tudi sodbo z dne 10. septembra 2009, Behmer/Parlament, F-16/08, EU:F:2009:107, točka 32).

47 V obravnavanem primeru ni sporno, da OI ni izrecno odgovoril na pritožbo, tako da jo je zavrnil z odločbo zaradi molka.

48 Zato je treba preučiti različne elemente, ki jih navaja Cedefop, da bi se ugotovilo, ali je okvir, v katerem je bila sprejeta izpodbijana odločba, tožniku omogočal, da je razumel obseg te odločbe in torej presodil njeno utemeljenost glede na merila, določena v členu 45 Kadrovskih predpisov.

49 V zvezi s tem je treba uvodoma spomniti, da je tožnik 19. aprila 2016 odboru za pritožbe ustno predstavil argumente, na katere se je skliceval v podporo pritožbi (glej točko 13 zgoraj). Vendar Cedefop ne trdi, da so bila tožniku takrat zagotovljena pojasnila, četudi nepopolna, glede obrazložitve izpodbijane odločbe.

50 Poleg tega, prvič, Cedefop trdi, da je tožnik zasedal tako funkcijo, da je nujno poznal pravila, ki so se uporabljala na področju napredovanja, in da je moral razumeti, da so bila ta pravila pravilno in objektivno uporabljena za njegov primer v okviru napredovalnega obdobja 2015. Vendar ta okoliščina ni upoštevna, ker se zgolj to, da je tožnik lahko poznal merila, ki jih je bilo treba upoštevati za napredovanje, ne sme zamenjevati s seznanjenostjo s tem, kako so bila ta merila uporabljena za njegov položaj (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 10. septembra 2009, Behmer/Parlament, F-16/08, EU:F:2009:107, točka 33 in navedena sodna praksa).

51 Enako velja za sporočilo direktorja Cedefop z dne 9. marca 2015, ki je bilo poslano vsem članom osebja Cedefop in na katero se ta sklicuje v obravnavani zadevi. V tem sporočilu je navedeni direktor namreč samo na splošno opisal merila, ki bodo uporabljena v okviru napredovalnega obdobja 2015 tako v korist napredovanja uradnikov kot proti njemu. Iz tega sledi, da navedeno sporočilo nikakor ni bilo tako, da bi tožnik lahko razumel, kako so bila navedena merila uporabljena za njegov položaj.

52 Drugič, Cedefop navaja, da je bil tožnik seznanjen s številnimi očitki, ki jih je bil deležen na strokovni ravni in so se nanašali ne le na vodenje njegove ekipe, ampak tudi na razne nepravilnosti, storjene v postopkih oddaje javnih naročil.

53 V zvezi s tem je iz ocenjevalnih poročil tožnika za leta od 2012 do 2014 res razvidno, da je bil lahko deležen kritičnih presoj, zlasti glede vodenja svoje ekipe. V ocenjevalnem poročilu 2012 je namreč ocenjevalec med drugim navedel, da v tem letu pričakuje „od [tožnika] in članov njegove ekipe […] mirnejši in bolj koordiniran način dela“, da pa se „to […] v prvem polletju ni povsem uresničilo, ker so se od časa do časa v okviru službe pojavljale določene napetosti“. V istem poročilu je bilo navedeno, da ima kljub ugotovljenemu napredku „[tožnik] še vedno težave z optimalno porazdelitvijo

svojega delovnega časa […] in prenašanjem nalog na člane svoje ekipe“, pri čemer je ocenjevalec poudaril, da je tožnik še naprej „preveč zaposlen s popravljanjem, izboljševanjem ali izpopolnjevanjem dela svojih podrejenih“, namesto da bi čas namenjal „uresničevanju prednostnih nalog in splošnih ciljev, ki jih izpolnjuje njegova služba, neposrednemu vodenju svoje ekipe ter obvladovanju sporov“. V ocenjevalnem poročilu 2013 je ocenjevalec med drugim opozoril, da je „določen napredek [s strani tožnika] še vedno potreben, da bi se zagotovili ustrezna komunikacija s člani njegovih služb, učinkovito obvladovanje sporov ter tekoča uporaba poročil, načrtovanja in upravnih rokov“. Nazadnje, v ocenjevalnem poročilu 2014, to je zadnjem ocenjevalnem poročilu tožnika, sprejetem pred izpodbijano odločbo, je ocenjevalec ugotovil, da gresta tožniku „veliko bolje od rok priprava pravil in pregledovanje dokumentov kot upravljanje osebja“ ter da še vedno prevelik del svojega delovnega časa namenja „popravljanju, izboljševanju ali izpopolnjevanju dokumentov, kadar je zaprošen za tehnično mnenje“. Ocenjevalec je znova obžaloval, da ta čas ni mogel biti namenjen „prednostnim nalogam in splošnim ciljem, ki jih [je] izpolnj[evala] njegova služba, in neposrednemu vodenju njegove ekipe“, ter je navedel, da se od tožnika v letu 2015 pričakuje „zanj in za njegovo ekipo mirnejši in bolj koordiniran način dela“.

54 Vendar so ocenjevalna poročila tožnika za leta od 2012 do 2014 vsebovala tudi nekatere pozitivne presoje v zvezi s tožnikovim delom.

55 Zlasti iz ocenjevalnega poročila 2014 namreč izhaja, da je bil tožnik „zavzet“, da je „delal dolge delavnike“ in da je bil „oseba, s katero je bilo prijetno delati“, pri čemer je namestnik direktorja centra Cedefop v istem poročilu poudaril, da je tožnik „dosegel vse cilje, ki so mu bili postavljeni, s primerno ravnjo kakovosti“, in izpostavil njegovo visoko stopnjo „zavzetosti in občutka dolžnosti“.

56 Splošneje, kot je razvidno iz ocenjevalnih poročil od 2012 do 2014, se je skupna ocena tožnika štela za zadovoljivo, saj je bila njegova delovna uspešnost v vsakem od teh let ocenjena z oceno III, to je kot „dobra delovna uspešnost, ki ustreza ravni, zahtevani za zadevno delovno mesto“.

57 Poleg tega je v ocenjevalnih poročilih 2012 in 2013 omenjeno izboljšanje tožnikovih vodstvenih sposobnosti. Iz ocenjevalnega poročila 2012 je namreč razvidno, da se je tožnik udeležil usposabljanja na področju upravljanja z namenom izboljšati svoje sposobnosti na tem področju in da je že to leto „pripravil načrt ukrepanja in začel izvajati pridobljeno znanje“. Vendar je bilo v istem poročilu navedeno, da se lahko tožnik glede tega še izboljša. Naslednje leto je ocenjevalec v ocenjevalnem poročilu 2013 opazil „napredek [tožnika], kar zadeva vodenje ekipe“, in zlasti „organizacijo rednih sestankov službe“. Čeprav je ocenjevalec poudaril, da je „določen napredek […] še potreben“, je navedel, da je tožnik „prenesel več svojih nadzornih nalog […], da bi sprostil svoj čas za bolj neposredne in organizacijske vodstvene naloge“, s čimer je priznal „prizadevanje [tožnika] za izboljšanje svoje[] vod[stvene sposobnosti]“.

58 Nazadnje, potrjevalec je v ocenjevalnem poročilu 2014 navedel, da je tožnik v bistvu „izpolnil vse cilje, ki so mu bili določeni, s primerno ravnjo kakovosti“ ter da sta njegova „visoka stopnja zavzetosti in njegov občutek dolžnosti zelo cenjena“.

59 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da zgolj navzočnost kritičnih elementov v ocenjevalnih poročilih tožnika za leta od 2012 do 2014 temu ni omogočala razumevanja, kako so bila merila, določena v členu 45 Kadrovskih predpisov, uporabljena za njegov položaj, tako da so utemeljevala – po izvedbi primerjave uspešnosti, ki jo je opravil Cedefop med uradniki, upravičenimi do napredovanja v napredovalnem obdobju 2015 – odločbo o tožnikovem nenapredovanju v navedenem obdobju.

60 Poleg tega nobenega od enajstih dopisov in elektronskih sporočil, na katere se Cedefop sklicuje v okviru prvega tožbenega razloga in ki so v prilogah B.15 in od B.19 do B.28, ni mogoče šteti za – niti nezadostno – pojasnilo tega, kako je OI presojal uspešnost tožnika v napredovalnem obdobju 2015 z vidika meril, določenih v členu 45 Kadrovskih predpisov.

61 Namreč, kar najprej zadeva elektronski sporočili, ki sta si ju 9. januarja 2015 izmenjala člana osebja Cedefop, vključena v ocenjevanje tožnika, in ki sta v Prilogi B.26, je dovolj ugotoviti, da ti sporočili nista bili naslovljeni na tožnika. Ker noben element iz spisa ne kaže, da mu je bila med upravnim postopkom posredovana kopija teh elektronskih sporočil, ta dokumenta nikakor ne moreta pomeniti začetka obrazložitve.

62 Kar poleg tega zadeva druge dokumente, na katere se sklicuje Cedefop, od katerih je večina nastala več kot eno leto pred datumom sprejetja izpodbijane odločbe, nekateri pa tudi več kot pet in celo več kot sedem let pred tem datumom, ti dokumenti resda dokazujejo, da je bil tožnik seznanjen z nekaterimi očitki, ki so bili izraženi glede njegovih sposobnosti na področju upravljanja in glede njegove obravnave nekaterih zadev, povezanih z javnimi naročili.

63 Toda če bi se sprejelo, da so lahko v okoliščinah, kot so te v obravnavani zadevi, že negativne presoje v zvezi z uslužbencem dovolj, da pomenijo začetek obrazložitve, bi bil lahko ogrožen cilj predhodnega postopka, predvidenega s členom 90(2) Kadrovskih predpisov, to je – v skladu z ustaljeno sodno prakso – mirna rešitev sporov, ki nastanejo ob pritožbi (sodbi z dne 7. marca 1996, Williams/Računsko sodišče, T-146/94, EU:T:1996:34, točka 44, in z dne 3. decembra 2015, Cuallado Martorell/Komisija, T-506/12 P, EU:T:2015:931, točka 64).

64 Tak pristop bi namreč OI omogočil, da se opre na vsak negativen element presoje v zvezi s kandidatom, ki ni napredoval, s katerim je bil ta seznanjen, in se tako razbremeni obveznosti obvestiti tega kandidata o svoji obrazloženi odločbi, s katero je zavrnil njegovo pritožbo, to je obveznosti, ki izhaja iz člena 90(2), drugi pododstavek, Kadrovskih predpisov ter ki je poseben izraz na eni strani zahteve po obrazložitvi vsake odločbe, ki posega v položaj, iz člena 25, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov in na drugi strani pravice do dobrega upravljanja, zagotovljene s členom 41 Listine o temeljnih pravicah.

65 Taka opustitev odgovora na pritožbo, ki je bila poleg tega vložena zoper odločbo o nenapredovanju, ki tudi sama ni bila obrazložena, pa lahko pri zadevni osebi vzbudi ali okrepi občutke nerazumevanja ali celo prikrajšanosti in tako ustvari vzdušje, naklonjeno vložitvi tožbe pri sodišču Unije, ki bi se ji bilo morda mogoče izogniti, če bi OI ravnal z zahtevano skrbnostjo.

66 Tretjič, centru Cedefop ni mogoče pritrditi, ko zatrjuje, da je obstoj začetka obrazložitve izpodbijane odločbe potrjen z odstavkom 19 pritožbe, v katerem je tožnik navedel, da je „[njegov] nadrejeni […] ustno in pisno izražal svoje nezadovoljstvo z načinom, kako [je] vodil svojo ekipo“.

67 Ta ugotovitev je namreč kvečjemu izraz tožnikovega domnevanja o elementu, ki ga je Cedefop lahko upošteval pri ocenjevanju njegove uspešnosti v napredovalnem obdobju 2015. Vendar iz razlogov, predstavljenih v točkah od 63 do 65 zgoraj, zgolj s tem, da je kandidat, ki ni napredoval, seznanjen z negativnimi presojami, podanimi v zvezi z njim, načeloma ni mogoče nadomestiti obrazložitve odločbe o nenapredovanju, ki jo navedeni kandidat lahko upravičeno pričakuje od OI v odgovor na svojo pritožbo.

68 Cedefop se glede tega ne more sklicevati na sodbo z dne 24. februarja 2010, P/Parlament (F-89/08, EU:F:2010:11), v kateri je Sodišče za uslužbence v zvezi z odločbo o odpovedi pogodbe o zaposlitvi menilo, da je „[i]z samega besedila pritožbe […], ki jo je vložila tožeča stranka, […] razvidno, da se je ta lahko z vpogledom v svoj osebni spis seznanila z zahtevo za odpoved pogodbe o zaposlitvi“, in da „je tako lahko vedela, da navedena zahteva in posledično sporna odločba temeljita na ‚prenehanju zaupanja, tako osebnega kot političnega, med [njo] in [A. M.], samostojnim poslancem in njenim neposredno upravno nadrejenim‘“. Položaj, ki je predmet obravnavane zadeve, namreč ni primerljiv, ker iz nobenega elementa iz spisa ne izhaja, da se je tožnik med upravnim postopkom lahko seznanil s kakršnim koli dokumentom, ki bi ga izdal Cedefop in v katerem bi bilo pojasnjeno, kako so očitki, izraženi zoper njegove sposobnosti za vodenje ekipe, po izvedbi primerjalne ocene uspešnosti iz člena 45 Kadrovskih predpisov utemeljevali odločbo o njegovem nenapredovanju.

69 Četrtič in zadnjič, zgolj okoliščina, na katero se sklicuje Cedefop, da je tožnik vložil prijavo za delovno mesto v Svetu več kot en mesec pred sprejetjem izpodbijane odločbe, lahko kaže kvečjemu na to, da se je – kot je razvidno iz tožnikovih lastnih pojasnil – bal, da ne bo napredoval, in si je na ta način želel zagotoviti možnost, da zapusti Cedefop, če ne bi uspel. Vendar ta okoliščina nikakor ni dokaz tega, da je bil tožnik od omenjenega trenutka prepričan, da ne bo napredoval, in še manj tega, da je poznal razloge, s katerimi bo utemeljena odločba o nenapredovanju.

70 Iz navedenega izhaja, da je tožnik, preden se je seznanil z odgovorom na tožbo, lahko kvečjemu domneval, da so lahko očitki, ki jih je bil deležen v zvezi s svojimi sposobnostmi na področju upravljanja v centru Cedefop in nekaterimi pomanjkljivostmi pri svoji obravnavi nekaterih zadev, povezanih z javnimi naročili, vplivali na oceno njegove uspešnosti v okviru napredovalnega obdobja 2015.

71 Nasprotno pa z nobenim od elementov, ki jih navaja Cedefop, ni mogoče dokazati, da je tožnik lahko pred vložitvijo te tožbe razumel, kako so bili ti očitki upoštevani, ko so bila merila za ocenjevanje uspešnosti na področju napredovanja, določena v členu 45 Kadrovskih predpisov, uporabljena za njegov položaj. Iz tega sledi, da okvira, v katerem je bila sprejeta izpodbijana odločba, ni mogoče šteti niti za nezadostno obrazložitev navedene odločbe.

72 Zato je treba sprejeti prvi tožbeni razlog in razglasiti izpodbijano odločbo za nično, ne da bi bilo treba preučiti drugi in tretji tožbeni razlog, ki ju navaja tožnik. V teh okoliščinah prav tako ni treba odločiti o trditvah, s katerimi Cedefop izpodbija dopustnost nekaterih elementov, predstavljenih v tožbi, ki po njegovem mnenju močno presegajo okvir tega spora in so zato neupoštevni za njegovo rešitev.

Odškodninski zahtevek

73 Tožnik predlaga, naj se mu prisodi odškodnina za nepremoženjsko in premoženjsko škodo, ki naj bi ju utrpel zaradi sprejetja izpodbijane odločbe.

74 Glede tega tožnik najprej trdi, in sicer v zvezi s svojo nepremoženjsko škodo, da je popoln neobstoj obrazložitve izpodbijane odločbe pomenil posebno resno napako OI, ki mu je lahko poleg tega, da je moral plačati stroške sodnega postopka, povzročila tudi dodaten stres in razočaranje. Po njegovem mnenju taka napaka ne bi bila pravično popravljena zgolj z razglasitvijo ničnosti navedene odločbe.

75 Poleg tega tožnik zatrjuje, da njegova nepremoženjska škoda izhaja tudi iz ravnanja centra Cedefop, ki je brez izvedbe prave ocene uspešnosti v smislu člena 45 Kadrovskih predpisov neupravičeno zavrnil tožnikovo napredovanje kljub njegovim prizadevanjem in konkretnim rezultatom, ki jih je dosegel v šestnajstih letih pri tem organu Unije. Navaja, da se je zaradi občutkov nepravičnosti, razočaranja in potrtosti, ki so bili tako vzbujeni pri njem, odločil vrniti v Svet, posledica tega pa sta bila selitev njegove družine in njeno prilagajanje novemu življenjskemu okolju. Ta del nepremoženjske škode, ocenjen na 16.000 EUR, kar ustreza znesku 1000 EUR na leto dobe službovanja, naj bi bilo tudi mogoče ločiti od izpodbijane odločbe in naj bi ga bilo torej treba povrniti neodvisno od vprašanja, ali se ta odločba razglasi za nično ali ne.

76 Kar zadeva premoženjsko škodo, tožnik zatrjuje finančno škodo v višini izgube dohodkov, ki naj bi jo je utrpel v primerjavi s položajem, v katerem bi bil v primeru napredovanja, pri čemer naj bi bilo treba ta znesek povečati za zamudne obresti po obrestni meri, ki jo je določila Evropska centralna banka (ECB).

77 Cedefop ugovarja temu odškodninskemu zahtevku. Navaja, da ker izpodbijana odločba ne vsebuje nikakršne nezakonitosti, tožnik ni dokazal nobene napake, ki bi lahko pripeljala do vzpostavitve nepogodbene odgovornosti Unije. V zvezi s tem Cedefop poudarja, da ker uradniki nimajo nobene pravice do napredovanja, tožnik neutemeljeno zahteva povrnitev finančne škode, ki naj bi jo utrpel. Poleg tega meni, da škode, ki jo je tožnik domnevno utrpel zaradi vrnitve v Svet, ni mogoče pripisati

centru Cedefop, saj se je tožnik za to odločil na lastno pobudo. To naj bi potrjevali koraki, ki jih je tožnik naredil, da bi zapustil Cedefop, še pred sprejetjem navedene odločbe. Nazadnje, Cedefop poudarja, da tožnikova ocena njegove domnevne nepremoženjske škode ne temelji na nobeni osnovi za izračun niti nima nobene pravne podlage.

78 V zvezi s tem je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso na področju javnih uslužbencev odgovornost Unije podana, če so izpolnjeni vsi pogoji, in sicer nezakonitost ravnanja, očitanega instituciji, resničnost škode ter obstoj vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo. Ti trije pogoji so kumulativni, kar pomeni, da če kateri od njih ni izpolnjen, odgovornosti Unije ni mogoče sprejeti (sodba z dne 1. junija 1994, Komisija/Brazzelli Lualdi in drugi, C-136/92 P, EU:C:1994:211, točka 42; glej tudi sodbi z dne 16. decembra 2010, Komisija/Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, točka 45 in navedena sodna praksa, ter z dne 17. maja 2017, PG/Frontex, T-583/16, neobjavljena, EU:T:2017:344, točka 97 in navedena sodna praksa).

79 Iz tega sledi, da je tudi v primeru, da je napaka institucije, organa, urada ali agencije Unije ugotovljena, odgovornost Unije dejansko lahko vzpostavljena samo, če je – med drugim – tožeči stranki uspelo dokazati resničnost svoje škode (glej v tem smislu sodbi z dne 9. novembra 2004, Montalto/Svet, T-116/03, EU:T:2004:325, točka 126 in navedena sodna praksa, ter z dne 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, točka 98 in navedena sodna praksa).

80 V zvezi s premoženjsko škodo, na katero se sklicuje tožnik, in delom nepremoženjske škode, ki naj bi ga utrpel zato, ker je Cedefop zavrnil njegovo napredovanje brez izvedbe prave ocene njegove uspešnosti v smislu člena 45 Kadrovskih predpisov, je treba poudariti, da sta ti zatrjevani vrsti škode v bistvu posledica materialnih nezakonitosti, ki se uveljavljajo v okviru drugega in tretjega tožbenega razloga predloga za razglasitev ničnosti.

81 Ker pa izpodbijana odločba ni obrazložena in jo je treba razglasiti za nično iz tega razloga (glej točko 72 zgoraj), je treba ugotoviti, da Splošno sodišče ne more presoditi njene utemeljenosti na podlagi preizkusa teh tožbenih razlogov (glej po analogiji sodbo z dne 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, točka 99). V zvezi s tem je treba namreč spomniti, da je ena od funkcij obrazložitve ravno ta, da se sodišču Unije omogoči, da opravi nadzor nad zakonitostjo aktov, o katerih odloča (glej točko 36 zgoraj).

82 Tako mora Cedefop na podlagi člena 266, prvi odstavek, PDEU določiti ukrepe, potrebne za izvršitev te sodbe, in po potrebi sprejeti novo odločbo, ki bo obrazložena (glej v tem smislu sodbi z dne 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, točka 100, in z dne 18. novembra 2015, Diamantopoulos/ESZD, F-30/15, EU:F:2015:138, točka 33). V tej fazi Splošno sodišče ne more ugotoviti obstoja gotove premoženjske škode, ki naj bi bila posledica zavrnitve tožnikovega napredovanja, ker mora biti sprejeta nova odločba direktorja Cedefop.

83 Kar zadeva del nepremoženjske škode, ki naj bi bil posledica neobrazloženosti izpodbijane odločbe, je treba upoštevati dejstvo, da se je tožnik, kot je razvidno iz preučitve prvega tožbenega razloga, šele ob branju odgovora na tožbo, ki mu je bil vročen več kot devet mesecev po vložitvi upravne pritožbe, prvič seznanil s pojasnili glede razlogov za njegovo nenapredovanje v napredovalnem obdobju 2015. Tako je ugotovljeno, da je bil tožnik zaradi popolnega neobstoja obrazložitve izpodbijane odločbe, prvič, postavljen v položaj negotovosti glede razlogov za njegovo nenapredovanje za precej dalj časa od roka, v katerem bi moral dobiti odgovor na pritožbo, in drugič, prisiljen začeti sodni postopek, da bi pridobil pojasnila v zvezi s tem.

84 Občutke nepravičnosti, nerazumevanja in celo prikrajšanosti, ki so bili tako vzbujeni pri tožniku (glej točko 64 zgoraj), pa je mogoče pripisati samo ravnanju OI v fazi predhodnega postopka. To ravnanje je tako tožniku povzročilo posebno nepremoženjsko škodo, ki je ni mogoče ustrezno povrniti zgolj

z razglasitvijo ničnosti izpodbijane odločbe (glej po analogiji sodbi z dne 12. decembra 2002, Morello/Komisija, T-181/00, EU:T:2002:313, točki 131 in 132, ter z dne 15. septembra 2005, Casini/Komisija, T-132/03, EU:T:2005:324, točka 102).

85 V teh okoliščinah Splošno sodišče z ocenitvijo nastale škode *ex æquo et bono* meni, da je dodelitev zneska 2000 EUR ustrezna odškodnina za tisti del zatrjevane tožnikove nepremoženjske škode, ki je posledica neobrazloženosti izpodbijane odločbe, ter da je torej treba ugoditi odškodninskemu zahtevku samo v tem delu.

Stroški

86 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Poleg tega v skladu s členom 134(2) Poslovnika Splošno sodišče, če je neuspelih strank več, odloči o porazdelitvi stroškov. Nazadnje, v skladu s členom 135(2) Poslovnika lahko Splošno sodišče stranki, tudi tisti, ki je uspela, naloži plačilo dela ali vseh stroškov, če je to upravičeno zaradi njenega ravnanja, tudi pred vložitvijo tožbe, zlasti če je ta stranka drugi stranki povzročila stroške, ki so po mnenju Splošnega sodišča povzročeni brez razloga ali iz nagajivosti.

87 V obravnavanem primeru tožnik z delom svojega odškodninskega zahtevka res ni uspel, tako da se za Cedefop lahko šteje, da je uspel, kar zadeva ta del spora. Vseeno je treba upoštevati, da izpodbijana odločba ni bila obrazložena, da Cedefop napačno ni odgovoril na tožnikovo upravno pritožbo in da poleg tega tožnik ni imel nobenega začetka obrazložitve, na podlagi katerega bi lahko pred vložitvijo te tožbe razumel razloge, ki so utemeljevali njegovo nenapredovanje. Tako je bilo sámo vedenje centra Cedefop v upravnem postopku tisto, zaradi katerega je bil tožnik prisiljen vložiti to tožbo, da bi izvedel navedene razloge. Zato bodo okoliščine te zadeve pravično presojene, če se centru Cedefop naloži plačilo vseh stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat)

razsodilo:

1. **Odločba direktorja Evropskega centra za razvoj poklicnega usposabljanja (Cedefop) z dne 4. novembra 2015 o nenapredovanju Georgesa Paraskevaidisa v naziv AD 12 v napredovalnem obdobju 2015 se razglasi za nično.**

2. **Centru Cedefop se naloži, naj G. Paraskevaidisu plača 2000 EUR za povrnitev škode, ki jo je utrpel.**

3. **V preostalem se tožba zavrne.**

4. **Centru Cedefop se naloži plačilo stroškov.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 26. oktobra 2017.

Podpisi